

Student Times

НАВЧАЛЬНИЙ «САМВИДАВ» СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ
ЖУРНАЛІСТИКА ІНСТИТУТУ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ ХДУ

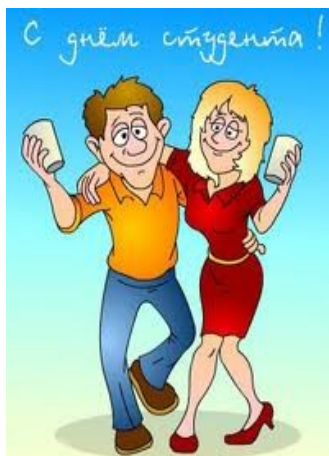
Листопад, 2010, №3

Браття і сестри, з днем студента!

17 листопада студенти усіх вишів України, близького та далекого зарубіжжя відзначають своє професійне свято – Міжнародний день студента. А чому саме цього дня?

17 листопада 1939 року нацисти штурмували Університет Праги. Зумовлені ці жорстокі дії масовою студентською демонстрацією, протестом молоді проти убивства студента Яна Оплетала та вторгненням до Чехословаччини, а також арештом дев'яти студентських лідерів, відправленням 1200 студентів у концтабори, закриттям усіх Чеських університетів та колегій.

Уперше день було відзначено 1941 року в Лондоні Міжнародною Радою Студентів, членами котрої було чимало

біженців. Відтоді активне студентство просуває ідею визнання 17 листопада Міжнародним днем студентів на рівні ООН.

Але не будемо говорити про сумне. Краще подумаємо, як відзначатимемо. Отже, є

багато варіантів святкування. Найпоширеніший – відомий кожному.

Спочатку домовляються усі за місце проведення. Як правило, це дискотека, нічний клуб, кафе, ресторан... Згода, ресторан – то я загнув... Реальніше у всі часи виглядав варіант зборів студентства у гуртожитку або у когось на квартирі.

Наступний етап – “скидування”: дають гроші, хто скільки може, у кого що залиши-

лось. Деякі педанти навіть складають список вишуканого студентського святкового меню!

Сильна половина групи під наглядом прекрасної крокують у найближчий супермаркет і скупляються – процес дуже веселий і приємний. Особливо, якщо грошей вистачить (це просто нереально, завжди не вистачає), недалеко нести усе це багатство, та ще й пакети не порвуться.

У день студента власне студентів на парах небагато. По обіді (“найактивніші” зранку) починають святкувати. Хто ще може триматися на ногах – йде на дискотеку, хто ні – додому в люлю.

Звичайно, скільки людей, стільки і думок. Не всі студенти в групі товаришують між собою. Тоді можна взяти пару чоловік і піти святкувати.

Мало хто може посперечатися з наступною аксіомою: найкраще відзначати День студента в студентському лігві. Як ви здогадалися, це – гуртожиток! І тут немає різниці, чи людина проживає там, чи ні. Усі збираються, і гулянка аж до ранку, до світанку.

Кажуть, що якщо ти не “веселий” у цей день, то ти не студент. Звичайно, трапляються проблеми із комендантом, але це дрібниці. Сьогодні ж день студента!

Ще є варіант – нікуди не йти, бо грип. Скажу відразу – вас засміють. Так не годиться. Студентом ти є лише 5 років. І тому ці дні повинні запам'ятися.

Тому бажаю Вам, щоб напередодні Дня студента у вас не було жодних проблем із навчанням і ви всі змогли наповну відсвяткувати своє професійне свято.

Редактор цього числа Олег
Ткачук

У цьому номері
читайте:

БРАТТЯ І СЕСТРИ, З ДНЕМ СТУДЕНТА!	1
НИЩІВНА ПОРАЗКА БАЙДУЖИХ	2
ЧАРІВНІ ВОГНИКИ	2
ЯКЩО МАГОМЕТ НЕ ЙДЕ ДО ГОРИ...	3
НАВКРУГИ БАЦИЛИ!!!	4
ОУ, НЕ СПАТЬ!	5
НАДТО ГАРНА, ЩОБ ПОМЕРТИ	6
РОЗПАЛІТЬ ВОГНИК ЛЮБОВІ	7
Я ЇДУ ДОДОМУ	7
ЖІНОЧА ДРУЖБА	8
СУМОЧКА. ПСИХОТИП ОСОБИСТОСТІ	9
НЕПРОСТА ДОРОГА...	10
ЛІРИЧНИЙ ВІДСТУП	10

Нищівна поразка байдужих

Якщо керуватися старим закликком „Голосуй, або програвеш”, то наша молодь знала просто нищівної поразки на минулих виборах. Просто катастрофічно низька явка виборців, а особливо молодого покоління привела до того, що провладна політична сила отримала повний карт-бланш на фальсифікацію результатів виборів. Хоча в деяких регіонах і фальсифікувати нічого не довелося - усе вирішило старше покоління, яке дуже лояльно ставиться, особливо у нашому регіоні, до влади. А у інших куточках України така байдужість призвела до того, що у багатьох містах переможця визначав „фотофініш” (тобто розрив був у лічені голоси), а фотоапарат був завжди у „Партії Регіонів”. У Васильовці це взагалі призвело до того, що члени ТВК відчували повну безкарність і перетворили підрахунок голосів у фарс, що викликало обурення у мешканців, які ледь не штурмували територіальну виборчу комісію.

Явка на дільницях була у районі 30 – 45 відсотків, а це говорить про те, що людям вкрай набридло ходити на перманентні вибори та голосувати за „одних і тих самих”. Молодь масово проігнорувала вибори, мотивуючи це повною недовірою будь-кому. Дуже багато було бюлетенів, де позначка стояла навпроти кандидата „Проти всіх” (не плутати з Василем Протівсіх).

Але такою байдужістю люди досягли зовсім протилежного ефекту. Замість того, щоб скористатися своїм законним правом вплинути на владу вони просто знехтували ним та фактично довірили штурвал тим, хто і гвалтував країну останні 20 років.

Тим самим мерам, депутатам, які для того, щоб отри-

мати адмінресурс, перейшли до однієї відомої партії. А ті, хто не захотів перебігати, програли вже у виборчих комісіях, під час підрахунку нечисленних бюлетенів, але аж ніяк не на виборах.

Причини такого ставлення до волевиявлення відомі : зневіра у політичні сили, неповага до виборів, які у нашій країні проводяться ледь не кожен рік, просто лінь та байдужість. А дехто взагалі питає : „А за кого ж там голосувати, там одні й ті самі!?” .

І Ви будете не праві. Кожного дня з'являються нові імена, нові ідеї, нові політичні сили з щирим бажанням щось змінити, але все розчиняється у синій рекламі на білбордах.

Не треба обмежувати своє коло інтересів та спілкування. Треба бути активним, цікавитися тим, що діється навколо

тебе, а не бути сліпим і глухим.

Але ми зараз знаходимося лише на початковій стадії побудови демократії і без контролю влади зараз аж ніяк. А коли усі побачили, що народ мляво ставиться до своїх обов'язків громадянина, повністю дозволяє нехтувати правом на чесні вибори, то скоро наша демократія, яка виборювалася не один рік і якої ми остаточно досягли у 2004 році (хто б там що не говорив), перетвориться у фарс, і ми матимемо не вибори, а плебісцити до одного з членів провладної партії.

Світова історія каже : молодь, а в основному студентство – це головний борець за демократію. Усі мітинги, демонстрації завжди відбувалися за активної участі студентів . А коли ми так байдуже ставимося до своєї долі і дозволяємо обирати керівників злочинним способом, то країна падає у прірву.

Тож у наступний раз не будь байдужим, а то впадеш у прірву разом з Україною!

Олег Ткачук,

161 група

Чарівні вогники

6-го листопада о 18.35 на набережній Дніпра біля пам'ятника лінкору «Слава Катерині» відбувся запуск небесних ліхтариків. У заході взяли участь близько тисячі чоловік. В основному - хлопці та дівчата, молоді подружжя.

Своєю появою чарівна куля позитивних емоцій, як називають її на Сході, зобов'язана китайцям. Саме вони винайшли небесні вогники. І ось уже 2,5 тисячі років люди захоплюються чарівним поєднанням вогню та повітря.

Усі бажаючі могли придбати небесні ліхтарики на місці (з ними слід поводитися обережно, бо зроблені з тонкого паперу). Наступним кроком було написання на небесному вогнику найзаповітнішого бажання. Коли всі присутні були готові до запуску, ліхтарики перевернули вертикально, запалом донизу, і підпалили. Потрібно було зачекати 3-4 хвилини, поки куля наповниться гарячим повітрям і почне самостійно злітати вгору. Три, два, один, полетіли... Безліч яскравих вогників з'явилися над Херсоном. Кожен із присутніх запалив свою зірку мрії.

Валя Балабанова, 161 група

Якщо Магомет не йде до гори, то гора йде до Магомета

Студентів ІФЖ важко здивувати екскурсією в херсонські редакції, а от відвідати столичні ЗМІ навряд чи хтось відмовиться. От і ми, дізнавшись, що Обласна студентська рада набирає групу для відвідування редакції газети «Комерсант-Україна» та студії «5 каналу», одразу ж загорілися бажанням подивитися, як живуть наші столичні колеги. Штурмувати київські ЗМІ від нашої групи зголосилися 5 добровольців. Сказати, що ми згорали від нетерплячості та цікавості – це нічого не сказати. Неважливо, що всі полиці верхні. І нічого, що всі в різних купе. Ми ж до Києва їдемо! Та не просто на звичайну екскурсію, а до редакцій столичних ЗМІ!

Ми раділи, навіть не підозрюючи, що організатори готують нам сюрприз. Коли до відправлення потягу залишались лічені години, таку довгоочікувану екскурсію відмінили! «Як? Чому?» - нашому здивуванню не було меж. Виявилось, що причиною стала вже звична відсутність відповідальності та організованості. Нас просто не внесли до списку. Про нас забули. Смішно? Але і таке трапляється.

Засмучені й ображені ми вирішували, що будемо робити далі. Ситуація, як це часто буває, мала два шляхи вирішення: або здавати білети (при цьому втрачаючи біля 50% від їхньої вартості) або, незважаючи ні на що, все ж таки їхати до Києва і екскурсію в редакції замінити прогулянкою столицею. Порадившись, вирішили обрати другий варіант.

«Вони просто злякалися такої талановитої молоді і переживають, аби херсонські студенти не посіли їхні робочі місця», - жартували ми, стоячи на пероні вокзалу. Ніч у потязі промайнула, як одна хвилинка. І ось вона –

столиця нашої батьківщини! Така омріяна та довгоочікувана! Теплий осінній день ніби створений для прогулянок. Отож, більш-менш визначившись із маршрутом, ми відправилися на екскурсію.

З чого починається будь-яке велике місто? Правильно, з метро. До речі, в цьому році київський метрополітен відзначає свою 50-ту річницю.

Швидкість, зручність пересування, відсутність заторів – транспорт, що треба! Кілька хвилин – і ми на іншому кінці міста.

Майдан Незалежності зустрів нас військовою технікою часів Радянського Союзу. Парад машин зовсім не пов'язаний із небезпекою чи навпаки важливістю нашого приїзду. Просто так столиця святкувала річницю Жовт-

невої революції. Оце, я вам скажу, машинки! Я б на таких із задоволенням покаталась! Але... На пам'ять залишаться лише фото.

Наступною зупинкою нашої подорожі були магазини. Що ж то за дівчата, яких шопінг не цікавить?! Хоч ми майже нічого і не

купили, але все роздивилися та дещо приміряли. А це, може, ще й важливіше, ніж самі покупки.

Одним із місць, що запам'яталось, став Маріїнський парк. Оце краса! А яка там атмосфера! Від столичної метушні та швидкості і сліду немає. Справжнє місце для відпочинку душі. Атмосферу спокою довершують вуличні музиканти. Цимбали, гітара, саксофон... Усе, що забажаєш. Та й репертуар доволі різноманітний. Чого лише варта пісня Celine Dion «My heart will go on» з відомого усім «Титаніка», виконана на... цимбалах!

І знаєте, щоб там не казали про мешканців великих міст, але вони все ж такі вміють цінувати речі та місця власного відпочинку. Нам є, чому повчитися у киян. У парку немає таких звичних для Херсона зламаних лавок та розкиданого

сміття, сплячих бомжів та графіті.

Проте там є міст, на якому закохані вішають замки зі своїми іменами, а ключ викидають, щоб стосунки були міцними і ніщо та ніхто не змогли їх розірвати. А який краєвид відкривається з того мосту! Хоч пейзажі пиши!

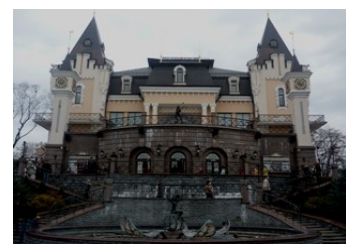
А ще там є жаба. Однак не та, що всіх давить. Ця, київська, виконує бажання. Варто лише кинути їй до рота монетку та потерти язика. І все – чекай на принца із замком чи мерседес – залежить від того, що ви забажали.

А ще там є жаба. Однак не та, що всіх давить. Ця, київська, виконує бажання. Варто лише кинути їй до рота монетку та потерти язика. І все – чекай на принца із замком чи мерседес – залежить від того, що ви забажали.

У цьому ж парку розташований Музей Води, але ми, на превеликий жаль, туди не потрапили, бо запис аж на місяць наперед. Тож нагоди побачити кругообіг води в природі та здійснити віртуальну подорож по континентах ми не мали.

Окремої уваги потребує Київський Державний Академічний театр ляльок – найстаріший в Україні. Це той випадок, коли дійсно можна сказати, що і дитина, і дорослий знайде там щось для себе. На виставу ми, звичайно ж, не ходили (бо таких «дорослих тьоть» дещо інший репертуар цікавить), а ось від архітектури будівлі отримали справжнє задоволення. А ще сфотографувалися з казковими героями, які оточують театр. Так до нашої компанії тимчасово приєдналися Котигорошко, Мальвіна з Артемоном, П'єро та Дюймовочка.

(продовж. на стор. 4)

Ще в Херсоні ми вирішили будь-яким коштом відвідати музей-квартиру Булгакова. Тож ввечері під дощем та страшенно втомлені, подолавши нахил Андріївського спуску, ми все ж таки дійшли до будинку. «Встигли!», - полегшено всі зітхнули, коли працівники музею сказали, що ми будемо на сьогодні останньою групою. В семи кімнатах, що колись належали родині Турбіних (Булгакових), й понині зберігся дух присутності Михайла Опанасовича. Ще з порогу працівник музею сказала нам, що паркет зберігся з XIX століття. Кімнати були заповнені речами, що належали родині великого письменника. Всюди розставлені фотокартки родичів та друзів Булгакова, які стали прототи-

родичів та друзів Булгакова, які стали прототипами його літе-

ратурних героїв. Все це створювало якусь моторошну атмосферу і таке відчуття, ніби люди з фотографій спостерігають за тобою. Ще більше посилив це відчуття кабінет Михайла Булгакова, звідки потягнуло на нас холодним повіт-

рям. І нехай то був не привид, а просто відсутність опалення, але мо-

торошності не поменшало. Тож з музею ми вийшли приголомшені та з абсолютною впевненістю, що по приїзді додому обов'язково прочитаємо твори Булгакова, з якими ще не знайомі.

Після такої насиченої екскурсії ввечері до поїзду ми просто-на-просто приповзли. Бо підбори, хоч вони і виглядають гарно, для прогулянок по Києву не надто зручні.

Отак екскурсію по столичним ЗМІ, яка не відбулася, ми перетворили на захоплюючу подорож нашою столицею. І знаєте, абсолютно про це не жалкуємо. Бо можна сидіти вдома і скиглити, що все погано. А можна наперекір всьому провести час із вигодною та задоволенням. Тож вибір лише за вами, і примхи долі тут ні до чого.

**Анастасія Козак,
461 група**

Навкруги бацили!!!

Студентське життя сповнене несподіванок, як хороших, так і поганих. Одна з таких несподіванок - хвороба. Застуда, грип, отруєння, головний біль, жар... Із цими недугами стикаються рано чи пізно усі. В осінню пору хворих стає все більше і більше. Це, звісно, призводить до пропусків занять. Але ж ніхто не хоче "вилетіти" з вишу через банальну хворобу. Тож потрібно вдаватися до якихось заходів.

Можна зазирнути у медпункт. Навряд вам там допоможуть, якщо ви не приповзете туди присмерті.

У разі відвідування цього "чудового" медичного закладу найкраще, що може статися, вам випишуть аскорбінову кислоту та відправлять відсипатись (знаю з власного досвіду). У гіршому випадку ви підете з медпункту із зіпсованими нервами, поганим настроєм та трохи глухуватим (власне від криків медсестри).

Дівчатам взагалі краще обходити це місце стороною, адже якщо ви прийдете туди навіть із вивихнутою рукою

навіть із вивихнутою рукою вас змусять пройти тест на вагітність (з досвіду

моїх одногрупниць та знайомих дівчат із гуртожитку).

Інший варіант - лікарня. Мінус полягає у тому, що півдня доведеться стояти в

черзі. Але тут вам скажуть точно, чим ви хворієте і як лікуватись. Довідку потрібно

тись додому, а потім у місцевій лікарні узяти довідку (її завіряти не доведеться).

Якщо ваша хвороба незначна, краще зателефонувати куратору, старості або ж когось із одногрупників, попередити їх та запевнити, що наступного дня ви з'явитесь на парах (у такому випадку не забудьте попросити, щоб вас не відмічали як відсутніх!!!).

Якщо злий мікроб застав вас зненацька, посеред занять, спочатку відпросіться додому у куратора або декана (краще у куратора), потім знову ж таки попередьте старосту і з вільною совістю біжіть лікуватись.

Щоб не забивати голову подібними питаннями і зосередитися на навчанні, беріть себе. Вдягайтесь, як на подорож у Антарктиду (жаркосток не ломить), пийте чаї та їжте мед у необмеженій кількості!

Бажаю здоров'я!!!

**Петро Джміль,
161 група**

завіряти у вище згаданому медпункті.

Найоптимальніший варіант у випадку хвороби для студентів з інших міст поїхати лікува-

Оу, не спать !

«От сессии до сессии живут студенты весело».

Да и правда, редко в наше время встретишь студента, который с головой погрузится в науку и будет сидеть вечерами с учебником под тусклым светом лампы. Разве - чтобы побыстрее заснуть (обычно это происходит на третьей-четвертой странице учебника по укрлит.). Но, к сожалению, бывают моменты, когда очень нуж-

алкоголем не стоит, в большинстве случаев действие обратное нужному. Да и этот способ не совсем подходит, если сердечко пошаливает.

2.«Спортивный»

Возникло сильное желание продолжить чтение в постели? Не поддавайся! Лучше прервись на 10 минут зарядки-подзарядки или танцев перед зеркалом под заводную музыку. Только тут нужно знать меру, чтоб не

вскоре и вовсе - весь подъезд. Тут уж точно будет не до сна.

Примечание: родителям, пытающимся заснуть в соседней комнате, было бы неплохо заранее подсыпать снотворного, дабы не быть выгнанным на улицу с конспектом в руке. Хотя, с другой стороны, уснуть на холоде или под дождем тоже проблематично.

4.«Болезненный»

У тебя есть младший брат или сестра? Тогда проблема решается! Поручи ему следить за тобой и время от времени колоть тебя цыганской иглой, бить сковородкой по башке или поливать холодной водой. Правда, есть вероятность, что он заснет даже раньше тебя - маленький все-таки.

Примечание: старших родственников к этому лучше не привлекать. Не рассчитает силы - и у тебя из головы вылетит даже то, что там с трудом держалось.

5.«Приятный»

Тут-то мне друзья присоветовали, что определенный заряд бодрости дают занятия любовью. Главное в этом - не увлекаться, иначе, хотя ты и не заснешь, времени на учебу все равно не хватит. В силу некоторых особенностей человека, данный метод больше подходит девушкам, так как на сильную половину он оказывает усыпляющее действие.

Примечание: не курите в постели! Вы же не хотите уснуть навсегда?!

Уф, ну и агрессивный этот сосед Вася! Вылить бы на него кофе (пятую чашку я не осилила). Зато статья дописана и ... миссия выполнена!

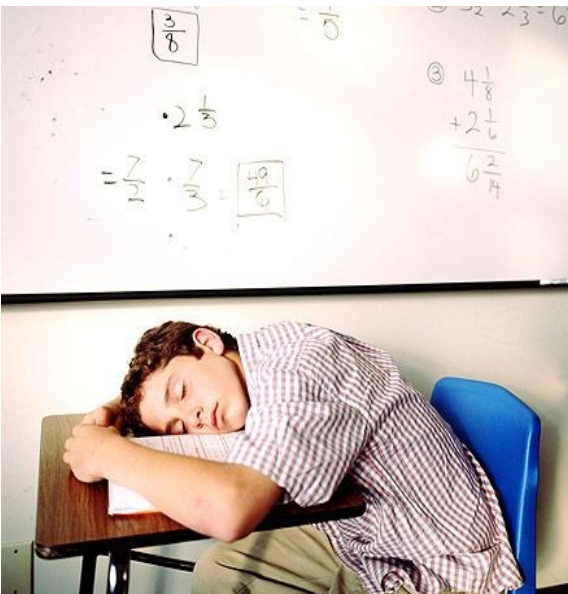
**Катя Редкова,
361 группа**

переусердствовать: через полчаса интенсивных прыжков ты просто упадешь в кровать от усталости. Помни, у тебя другая цель!

Примечание: откажись от отжиманий - чем ближе к полу, тем сильнее желание не вставать.

3.«Громкий»

Включи музыку на полмощности (лучше, чтобы из репертуара монстров тяжелого рока). Буквально через несколько минут в твою дверь начнет колошматить разгневанный сосед Вася, а

но дочитать главу или (ой-ой!) целый конспект до конца - перед модулем или сессией.

Наша задача - не заснуть! Но как? Предлагаю 5 великолепных «домашних» способов:

1.«Банальный»

Завари очень крепкий кофе (или чай), лучше без сахара, и выпей 2-3 чашки подряд. Должно взбодрить. По крайней мере, желание сходить в туалет не даст тебе заснуть какое-то время. Это - 100%.

Примечание: вот только заменять кофе

Ліричний відступ

Я не люблю

Я не люблю твоих усталых взглядов
И криков, поглотивших тишину,
Уставших женщин от своих нарядов,
Холодное презрение мне в спину.

Я ненавижу слабость и насилие
Или когда жалеют неспроста,
Чужие взгляды, словно под копирку,
Или когда закрытая душа.

Я не люблю тщеславие и гордость,
Уверенности строгой и еще,
Когда заноза щемит мое горло
Или когда ножом через плечо.

Я не терплю предательства мечты,
Тем более, когда все между прочем.
Я против тех, кто, разнося наветы,
Смотрит в глаза как будто не причем.

Я ненавижу откровенного цинизма,
Или когда игру берет свой рок,
Когда мои читают скрыто письма
И тихо смотрят в потайной замок.

Я не люблю, когда меня сбивают,
Или приходится все время ждать,
Когда чужие судьбы разрушают,
За барыши готовы убивать.

Обидно, что священное не ценят,
Хотя в руках уж ничего и нет.
Досадно, что лежачим все верят,
Или не верят тем, кто прав навек.

Я не люблю бессмысленные фильмы:
На них талант меняют по рублю.
И пусть мне жизнь несет грядущих
сомнений,
Я это ни за что не полюблю!!!!

**Олеся Болдырь,
лицейстка III курса УИФ**

* * *

Если вечность — одна на двоих,
Если руки — то мои в твоих,
Если разлука — не навсегда,
Если слёзы — это просто вода,
Если прощаться — встретиться
вновь,

Если сходишь с ума — это любовь,
Если жив ты — пульсирует кровь,
Если смешно — можешь не верить,
Если не знаешь — можешь проверить,
но счастье нельзя минутами мерить...

**Оксана Хлебус,
161 группа**

Надто гарна, щоб померти

...На жаль, життя дуже коротке. Треба ним насолоджуватись, любити кожний прожитий тобою момент, не зупинятись на досягнутому і йти вперед. Це я зрозуміла після перегляду

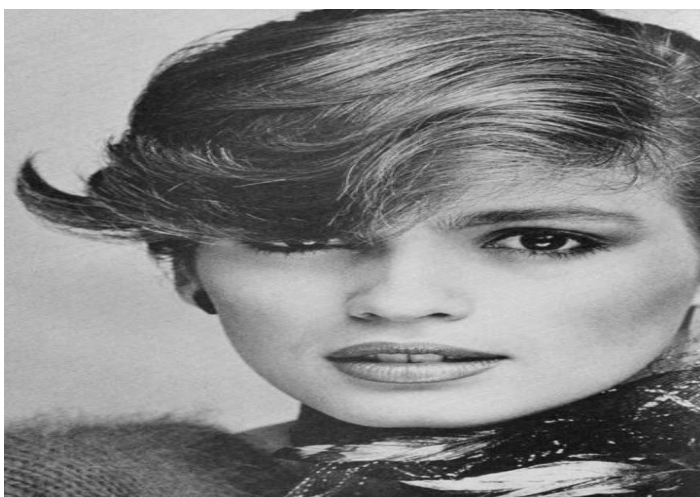
Вона мала одну найбільшу любов свого життя – дівчину Лінду. І те, що вона мала зв'язок з жінкою не заважало процвітання її кар'єри, а на-

жані. І, хоча наркотики можуть мати короточасний бажаний результат у випадках, коли потрібно впоратися з болем, вони знищують здібності і жвавість розуму і затуманюють думки. Так діють наркотики.

Найстрашніші наслідки від вживання наркотиків – Синдром Набутого Імунодефіциту – який і згубив відому модель. Захворівши на СНІД, Джиа прийняла це, як знак долі. «На все є своя причина, Бог приготував для мене щось особливе, просто не в цьому житті».

Джиа не протистояла світу, вона хотіла збагнути його, бути в ньому, розчинитися, стати звичайною і непомітною, стати «чортовою домогосподаркою». Але це було неможливо для «дівчинки з золотим волоссям», яка попала в мережі жорстокості та байдужості навколишньої дійсності. Наркотики для неї були відривом від роботи, нелюбові. Вона завжди була

вільна, але її обтяжувала свобода - їй хотілося бути чиєюсь, коханої, просто щасливою. Її

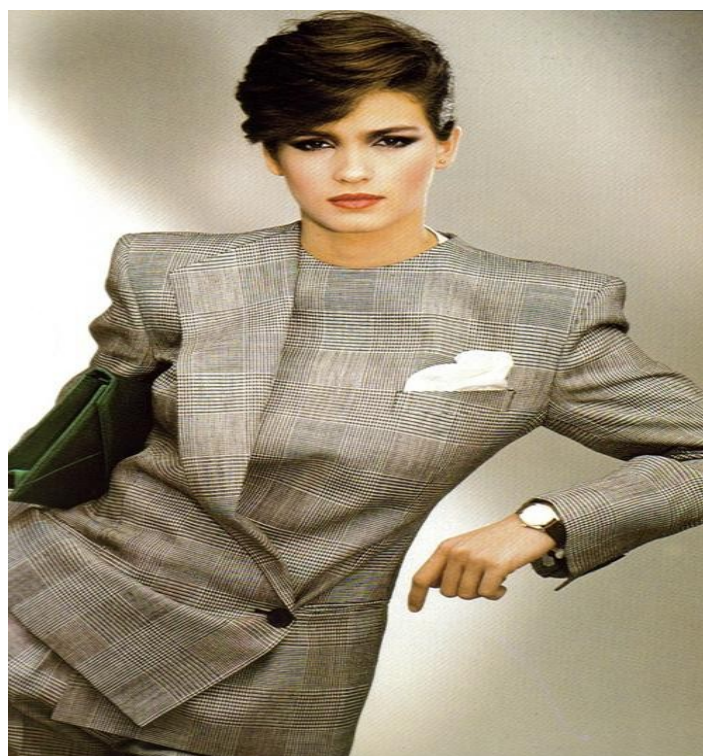
фільму про « надто гарну дівчину, щоб померти. Надто шалену, щоб жити» - Джиа Мари Каранджи .Вона стала відомою, коли модельний бізнес тільки набував оберту. Нікому невідомо, сімнадцятирічна дівчина з Філадельфії змогла підкорити весь світ. « Джиа увірвалася в модельний бізнес, зламала блондинисті стереотипи, захопила всіх у свою країну дівчинки з золотим волоссям, яка змусила грати за її правилами, яку любили всі, але не любив ніхто». Підкорила мене ця молода модель тим, що за своє недовге, юне життя вона пережила усе: біль, радість, горе, любов, розлучення, усі людські фактори, які живлять людину протягом життя.

Найбільша проблема багатьох слабовольних людей – втеча від труднощів, від себе, від світу, в я кому живуть. Найліпший спосіб втечі – наркотики. Я була вражена, як ці речовини вбивають особистість людини, її підсвідомість, підкорюють собі. На жаль таких випадків і у наш час чимало, але ж на той момент, у ті роки, це стало сенсацією.

впаки. Але коли постав вибір між коханою людиною і наркотиками, Джиа обрала наркотики. Питання: чому?

Чому наркотики втручаються у наше життя у непередбачуваний момент?

Наркотики блокують всі відчуття, як приємні, так і неба-

ніхто не спробував зрозуміти, її тільки могли засудити або пожаліти. У цьому світі не було місця для її почуттів, і не було місця для неї - відчайдушною, сексуальною, що ненавидить і нескінченно люблячою.

Це не була гра, це не був егоїзм, це була сама любов, яку відкидали кожен день, кожну мить, коли вона кричала про свої почуття. Найулюбленіші були поруч, але не були з нею, чули її, але не слухали, були далекі від її душі, від її бажань.

Джиа Мари Каранджи померла у віці 26 років від СНІДу.

Ксенія Чернишова,

161 група

Розпаліть вогник любові

З дитинства в мене жевріло бажання допомагати тваринами. Подорослішавши, зрозуміла, що безкорисливої любові і розуміння від людини замало!

Ось уже два місяці я перебуваю у групі захисту тварин в одній із соціальних мереж. До цього про Херсонське обласне

товариство захисту тварин та рослин «Вірні друзі» я навіть не здогадувалася! Виявляється, усі небайдужі громадяни вже діють, а не «розкидаються словами»!

Волонтери сьогодні роблять те, чого від держави годі чека-

ти. Представники цього громадського об'єднання організують відлов, ветеринарне обстеження безпритульних тварин, їх стерилізацію. Після лікування чимало тварин повертають у природу, іншим знаходять нових господарів або опікунів.

Нещодавно і я взяла на себе роль такого опікуна! Новим членом нашої сім'ї став котик Макс! Тварина, яку вилікували від тяжкої хвороби, нині вихо-

вусться мною. Він надзвичайно добрий та ласкавий! Напевно, після усіх знущань долі ще не втомився довіряти їй своє життя. Він знову вірить «двоногим» і сміливо торкається їхніх рук.

Якщо зазирнути в очі безпритульної тварини «невизначеної породи», ми не побачимо розчарування.

Там жевріє вогник надії, який колись, можливо, розгориться у безмежне полум'я любові і вдячності! Не гайте час, віднайдіть свій вогник у тих очах! Держава сьогодні не здатна вирішити проблему

безпритульних тварин, і тільки ми їм можемо допомогти! Пам'ятаймо про це!

P.S Усі небайдужі можуть зайти на сайт товариства - <http://www.virnidruzi.ks.ua> і ознайомитися з інформацією, яка їх зацікавила!

Адреса громадської організації Херсонське обласне Товариство захисту тварин та рослин «Вірні друзі»:

м. Херсон, вул. Леніна, буд. 58, кв. 14,
директор - Карпенко Ірина Іванівна. 39-62-39.

**Тетяна Трофименко,
461 група**

Я їду додому

П'ятниця. Четверта пара, 10 хвилин до кінця. Усі в очікуванні дзвінка і свободи. Місцеві студенти думають, як провести вихідні, приїжджі ж складають план, як найшвидше дістатись автовокзалу.

Ааааа...Паніка! Маршрутка все ще не їде. На такі грошей нема (у якого це студента вони залишаються перед від'їздом додому?).

Ура! Маршрутка таки приїхала! Тепер можна

CARICATURA.RU

15:20 - дзвінок. Стрімголов мчу в гуртожиток і кажу велике «спасибі» тому, хто запропонував перерви по 20 хв кожну (скоротити не можна??). Через годину автобус, а ще потрібно вибратись на 5-й поверх гуртожитку (ліфт, як завжди, не працює), здати ключі на вахту. Фух, ця біганина відпрацьована до автоматизму за 3 роки навчання.

Взявши сумку і сказавши «арівідерчі» вахтеру, світлофор, зачепила жіночку, вибачилась, чекаю 38-му. І я не одна. На зупинці зібралось чоловік 30 таких самих студентів. Он дівчина з факультету намагається записати ноутбук в дорожню сумку, щоб менше було чого нести; хлопець із гуртожитку вже готує 2 гривні, бо розуміє, що його зараз «занесуть» до маршрутки і вже там він не поверується.

Ааааа...Паніка! Маршрутка все ще не їде. На такі грошей нема (у якого це студента вони залишаються перед від'їздом додому?).

Ура! Маршрутка таки приїхала! Тепер можна

розслабитися і не переживати, що проїду свою зупинку: потік студентів «винесе» у потрібному місці.

Автовокзал. Ноги відтоптані, сумка брудна, а я задоволена, що встигла: до відправлення 5 хвилин. Черга в каси, як на рок-концерт, тому їду до водія. Стоїть він біля автобусу, розпихує багаж і пасажирів. З усмішкою, але все ж схвильовано, питаю: «Візьмете? Місця є?». Водій (чимось мені нагадує Червоного з m&m) відповідає, що місць немає, а «стоячих» він не бере. Секунда паніки, хвилина мого благання – діло зроблено! Я їду додому! Правда, в проході на стільчику сидіти, але все ж не пішки. Як добре, що додому я їджу не на кожні вихідні!

P.S. Сподіваюся, що студенти нашого факультету не будуть поширювати інформацію про m&m-водія, який бере більше пасажирів, ніж дозволено.

**Олександра Німченко,
361 група**

Жіноча дружба

У кожної людини повинен бути той, кому можна розповісти про все. Друг. Справжній. У когось це – мати, сестра, брат, батько. Адже вони – рідні, найближчі. Проте трапляється, що з різних причин ми не можемо розповісти їм про наболіле. І тоді на допомогу нам приходять друг. Або подруга.

Часто чуємо, що жіночої дружби не існує. От чоловіча – це вже інша річ, більш реальна, цінна і справжня! Дозвольте не погодитися.

Подруга – та людина, яка завжди вислухає і допоможе. Незважаючи на те, день зараз чи ніч, спека чи холод. Вона може подивитися на ситуацію зі сторони, абстрагуватися і проаналізувати події вашого життя, як і ви – її. Подруги органічно доповнюють коло близьких для нас людей, створюють атмосферу захищеності, підтримки та повноти життя.

Дружба, як і кохання, будується поетапно. Деякі схильні вважати, що компанія із 5-10 дівчат або хлопців це і є Справжні Друзі. Е, ні. Психологи стверджують, де дружба компаніями - там вже не дружба, а товариство. А щодо дівчат, то коли збираються 2 подруги, то починають перемивати кісточки третій, четвертій.

Якщо у вас багато спільних рис або хобі, вам весело разом - це ще не дружба. Людина перевіряється часом. Тільки проходячи разом і смутком, і радістю, Ви можете дізнатись, чи справжній друг поруч з вами. Підкреслюю, навіть не смутком, а радістю. Коли вам або дуже пощастило, або ти наполегливою працею досягли своєї мети. Це можна зрозуміти по інтонації, по реакції друга, чи дійсно він за вас радіє, чи це маска і внутрішнє питання: "Чому не я...?"

Зауважте, у відомих, багатих людей, які досягли немалих успіхів в цьому житті, немає близького однодумця. Або він один, або взагалі його не існує. Не слід шукати собі подругу в своїй професії - все одно конкуренція зруйнує ваші стосунки.

А що слід робити тим, у кого взагалі ніякого друга нема, або були та вони зраджували...? Причину цього слід вже шукати у собі. На ґрунті цього можуть виникнути фобії або сурогатність дружби через почуття самотності.

Коли подруги, не знаючи меж, спілкуються щодня, обговорюють усі деталі, розповідають найпотемніші секрети, то ризикують злитися з двох окремих особистостей в одну. Коли Ви не можете найпростіше рішення прийняти без поради подруги, це вже більш нагадує залеж-

ність. А коли ти живеш та переживаєш її проблеми більше, ніж свої, це теж ненормально. У кожної людини повинна бути особиста зона в житті.

На щастя, у нашому житті зустрічаються дійсно такі люди, в яких не має почуття заздрості. Вони дійсно за тебе переживають, ніби за себе. Таких подруг мало, але вони є. Як правило, це подруги з дитячого садочка, або школи, рідше - з інституту.

Залог збереження дружби - відноситися до людини так, як би Ви хотіли, щоб вона відносилась до Вас. І взагалі, добрих товаришів буває безліч, а справжніх друзів один, два та й на все життя. Бережіть дружбу!

**Вікторія Алексєєва,
361 група**

Сумочка. Психотип особистості

Жіноча сумочка - не розкіш, а життєва необхідність. Думаю, із цим висловом погодиться більша половина слабкої статі. Навіть страшно собі уявити, куди б ми поклали усі речі, що дивним чином вміщуються в цих маленьких аксесуарах. Окрім важливих і та-

ких необхідних дрібничок, вони приховують ще й багато секретів своєї власниці. Та ми ж з вами люди виховані і по чужим сумочкам нишпорити не будемо. Тим паче, що це нам і не потрібно. Варто лише поглянути на те, яким чином дівчина носить свою сумочку, і вам буде легше знайти з нею спільну мову або розкрити деякі її таємниці.

Сумочка в руці: це говорить про помірність її господарки у всьому, благопристойність, пунктуальність та своєчасність дій.

Сумочка, «нанизана» на руку: свідчить про любов до порядку, здатність вести домашнє господарство, а також про сильно розвинуте відчуття власної гідності. Власницю сумки хвилює думка оточуючих. Вона завжди тримає себе в порядку.

Сумочка на плечі, притиснута рукою: її власниця - смілива, динамічна особистість, яка не ховається від проблем. Вона товариська. Проте відчуває певний страх перед самотністю.

Сумочка, притиснута до серця рукою крізь ручки: це ознака недовіри до людей,

прихована під невимушеністю. Типовий жест жінки, що не вирізняється щедрістю.

Сумочку тримає за куток: мова йде про надмірно само впевнену дівчину, байдужу до думки оточуючих, яка цінує свою, часто помилкову, точку зору.

Сумка на плечі: якщо рука опущена та малорухома - це ознака сором'язливості та невпевненості. Якщо рука рухається легко і невимушено, це означає, що у її власниці веселий характер. Дівчина задоволена собою й оточуючим світом. Вона хоче подобатись навколишнім. Намагається звернути на себе увагу. Любить компліменти.

Сумка під пахвою: це говорить про замкнутість, за якою ховається незалежність, серйозність та емоціональна стабільність.

А про вміст жіночих сумочок можна взагалі писати дисертації та численні наукові

дослідження. Що тільки не носять із собою сучасні дівчата: від лаку для волосся й манікюрних ножиць до степлера й навіть термосу!

Психологи стверджують, що за вмістом сумочки можна легко визначити ритм життя її власниці та інтереси. Отож, відкриємо трохи завісу психології і розберемося із тим, хто є хто.

1 тип: «Коханка»

Маленька сумочка-гаманець, в якій уміщаються лише ключі, гроші та косметика. Як правило, цей перелік

речей залишається незмінним за будь-яких життєвих обставин. Її власниця ходила з точно таким вмістом необхідних дрібничок і до школи, і до університету, і на роботу піде без особливих змін.

Така дівчина привертає особливу увагу хлопців і чоловіків. Адже відразу зрозуміло, що вона уважно ставиться до своєї зовнішності та туалету.

коли не побачить її не нафарбованою чи з поганою зачіскою. Ця панянка живе за принципом: «Нехай весь світ зачекає, а я в цей час носик припудрю». Якщо вона й ходить на роботу, то в офісі значно більше говорить, ніж працює. І робочий день її закінчується раніше за інших. А все для того, щоб було вдосталь часу причепуритися.

2 тип: «Дружина»

Жінка з маленькою сумочкою в одній руці і величезним пакетом, що розривається під вагою продуктів, - в іншій. Їй дуже хочеться бути елегантною, але стиль життя не дозволяє цього досягти.

Вона досить ретельно слідкує за своїм зовнішнім виглядом, макіяжем та одягом. Але все це - в першій половині дня. Повертаючись додому, вона обов'язково згадає, що в холодильнику чогось бракує. І це «чогось», як завжди, вміститься в пару здоровецьких пакетів.

Така жінка відповідальна і має хорошу пам'ять. Їй не треба нагадувати по кілька разів. Вона все тримає під контролем.

3 тип: «Бізнес-леді»

Ділові дами надають пере-

цій сумочці витрачається невизначений часовий період. Всі необхідні речі знаходяться десь на дні або в найпотраємніших кишнях.

Крім того, в цій сумочці багато абсолютно неважливих речей, що створює ще більший безлад. Власниця такої сумочки не ображається через маленькі дурниці. Вона привітна, радісна і зажди позитивно налаштована. Душа будь-якої компанії. Але стовідсотково сподіватися на неї не варто. Вона не слідкує за часом, тому з легкістю може забути про призначену зустріч або не виконати обіцянку.

З такою дівчиною легко познайомитися, але й так само легко втратити її. І в жодному разі не можна наполягати на тому, щоб вона поквалілася - це виведе її з рівноваги, і на збирання буде витрачено ще більше часу.

Керувати такими дівчатами вкрай важко. Життя з ними - це порохова бочка, яка може вибухнути в самий неочікуваний момент.

5 тип: «Міс порядок»

Абсолютна протилежність попередньому типу. В цій сумці зразковий порядок, і всі необхідні речі завжди знаходяться під рукою.

Сама сумочка часто тяжіє до класичного стилю, вона вирізняється суворістю форм і скромністю кольору. Власниця її надійна, впевнена в собі, ввічлива та має прекрасні

організаторські здібності.

На неї завжди можна розраховувати. Вона виконує всі свої обіцянки. На кожному життєвому етапі в неї є мета, якої вона досягає важкою працею та наполегливістю.

6 тип: «Про всяк випадок»

Кажуть, що важко вгадати, які речі стануть у нагоді саме

сьогодні. Та є жінки, які з легкістю можуть із цим посперечатися. У них в сумочці є все: запасні окуляри, ліки, повний набір косметики, лак для волосся і манікюрні ножиці, нитки з голками, парасолька, парочка бутербродів. Залишається загадкою, як це все там розмістилося.

Власниця цього «багатства» - практична і діловита, запаслива й терпляча. Але що найголовніше – вона добра по відношенню навіть до абсолютно чужих людей і ніколи не пройде мимо, якщо побачить людину в біді, якій обов'язково допоможе.

**Анастасія Козак,
461 група**

НЕПРОСТА ДОРОГА...

Недовгою та невігядливою є дорога з гуртожитку до університету. Але вона може виявитися не такою вже й безпечною. Перша перешкода на шляху - мила, на перший погляд, жіночка – Валентина Володимирівна. Не бійтесь! Усі жахи про неї трошки перебільшені. І не слід звертати увагу на погрози, що вас виженуть із гуртожитку. Або ще краще – вона не надіне вам на голову пакет зі сміттям. Насправді Володимирівна хороша... Іноді... Коли спить...

Добре. Дубль два. Ви успішно проходите кордон гуртожитку і потрапляєте в інше місце: між будівлями 3 і 4 гуртожитків знаходиться прикордонний пункт перебування значних постатей нашого суспільства – БОМ-Жів. Вони радо зустрічають тих, хто поповнює їхні продовольчі запаси. За це вас можуть щиро пригостити вогняною водою або залишками від банану. Так, ці люди мають гарне почуття гумору та справжній хист до кулінарії.

Але не обійшлося і без травм. Щоб скоротити дорогу, можна скористатися т.зв. «чорним ходом». Тут - обережно! Не все так гарно, як здається. Сходинок настільки високих та нерівних, що можна запросто зустрітися з ними лицем до лица, в прямому сенсі цього слова. Отже, якщо пройдете всі перепони успішно, то ви точно затримаєтесь в одному, більш значимому місці на півдня. Це - університет.

А що відбувається по дорозі в гуртожиток? Нічого особливого! Адже ви летите в кімнату зі швидкістю світла. І сходинок перелітаєте. І «бомонд» Херсона вас не чіпає, і навіть Володимирівна відійде в сторону. Адже немає нічого страшнішого за голодного студента. Тож, геть з дороги!

**Віталія Охіна,
361 група**

Ліричний відступ

О Люви и Вере

Вера – это больше, чем религия!
Хватит это слово осквернять!
Нет уж, не поверю ни на миг я,
В то, что можно этим исчерпать.

Мне вот наплевать, что там, над нами.
Но я верю донельзя в людей,
В близких мне, иль в тех, что уж не с нами,
В родственников и друзей.

Верю в человеческие чувства,
И в Свободу верю, и в борьбу.
А еще я верую в искусство,
В силу нашу, только не в судьбу.

А Любовь! Ведь эта ценность вечна!

Разве можно так ее сужать?
Проявления ее ведь бесконечны,
Разнополюстью ее не исчерпать.

Если люблю друзей и кошек,
И до боли Родину свою,
Ветер, солнце, листья, небо тоже,
И об этом вечно я пою.

Если детство пылко обожаю,
Книги, песни, тех, кто создал их.
И протест лишь от любви бывает.
Кто сказал, что не влюблен я в них?!

Нет, друзья! Давайте думать шире,
Веру и Любовь не предавать.
А не то в подлунном этом мире
Не на что нам станет уповать.

**Игорь Продан,
361 группа**